

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku H. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2013 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...], w sprawie z wniosku H. M. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 6 grudnia 2011 r. oraz poprzedzającą decyzję organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2010 r. do dnia 31 marca 2012 r. i orzekł o kosztach postępowania. Rozpoznając apelację wnioskodawcy, Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe i ustalił, że wnioskodawca jest okresowo częściowo niezdolny do pracy, co uzasadniało przyznanie mu dochodzonego świadczenia „od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył on stosowny wniosek o przyznanie mu prawa do renty”.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną, w części dotyczącej ustalenia daty nabycia prawa do renty, pełnomocnik organu rentowego, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 100 w związku z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu, że wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy, stąd prawo do renty powstało z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku. W oparciu o przedstawione zarzuty, skarżący wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy”, przez zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej decyzji i przyznanie wnioskodawcy dochodzonego świadczenia od dnia 25 maja 2010 r. do dnia 31 marca 2012 r.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazano na jej oczywistą zasadność, gdyż wydany wyrok rażąco narusza przepisy prawa materialnego, wskazane w zarzutach skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Biorąc pod uwagę istotę zarzutów skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnienie, należy stwierdzić, że skarga jest przedmiotowo niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu.

Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest dopuszczalna, poza sprawami o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, tylko w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż dziesięć tysięcy złotych. W rozpoznawanej sprawie skarżący organ rentowy ostatecznie nie zakwestionował zasadności przyznania wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, kwestionując jedynie datę przyznania dochodzonego świadczenia, a więc w istocie jej wysokość. Trafnie - biorąc pod uwagę okoliczności sprawy - organ rentowy zauważa, że ostatnia przesłanka nabycia prawa do przyznanego świadczenia została spełniona przez wnioskodawcę w dniu 24 maja 2010 r. (data ustania prawa do zasiłku chorobowego), a tym samym prawo do renty

wnioskodawca mógł nabyć dopiero z dniem następującym po tym dniu czyli 25 maja 2010 r.

W istocie więc, w sprawie nie jest sporna kwestia samego prawa do świadczenia, ale data jego przyznania - jego wysokość (wartość przyznanego świadczenia za okres od dnia 1 kwietnia do 24 maja 2010 r.), która niewątpliwie nie przekracza kwoty dziesięciu tysięcy złotych, wymaganej przepisem w art. 398² § 1 k.p.c., co czyni skargę przedmiotowo niedopuszczalną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji, w oparciu o art. 398⁶ § 3 k.p.c.

aw